

man hade redan gått till kojs, men fick bråttom att klä sig då han hörde våra röster. Vid den tiden visste de ju inte om vi levde eller hade omkommit. Och nu doko vi upp i deras eget läger vid nattens inbrott.

Bergman var helt naturligt högeligen intresserad av våra gravfynd, och de samlingar vi gjort överlämnades i hans vård. Han och Georg bekräftade vad vi redan visste att icke ett ljud förnummits om den utlovade oljan. De hade skickat bud med brev till garnisonschefen i Korla med begäran om upplysningar, men budet hade icke återkommit. Mitt beslut att själv resa till Korla och eventuellt till Urumtji var sålunda det enda rätta.

Vi hade mycket att tala om och sutto uppe en god stund efter midnatt. Bergman bjöd på middag, där den bästa rätten utgjordes av sur mjölk, anskaffad från de herdor, som beta sina får vid stränderna av Kumdarias sidosjöar.

Bergmans och Georgs lilla karavan bestod av Ördek, som sagt sig känna till underbara gravplatser inne i öknen, en vägkunnig turk från Jangi-su, ett par av våra tjänare, fem hästar och tre åsnor och proviant för tre veckor. De skulle gå mot väster, söder och sydost till den gåtfulla gravplatsen, vilken sades vara belägen på en styv dagsresas avstånd öster om Jangi-su och något öster om gamla Tarims nedre lopp.

Då ståndlägret hade ont om mjöl, beslöto vi återvända ett par av våra roddare och våra fem åsnor till läger n:r 80 i Lop-deltat för att hämta de 500 catties mjöl Chen och jag lämnat där i tältet.